

Nordslesvig, vi venter den Konsekvens, at man virkelig fritager os for Byrder, vi ikke kan bære.

Statsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg tror, jeg kan fatte mig i stor Korthed, dels fordi de Ordførertaler, vi nu har hørt, ikke giver mig Anledning til at lægge Beslag paa Tingets Opmærksomhed for et længere Tilsvar paa Regeringens Vegne, dels fordi Stillingen jo er den — og jeg har forstaaet, at man anerkender det fra alle Sider her i Tinget —, at den foreliggende Erhvervs-situation, de vanskelige Forhold, som baade Hjem og Erhvervsvirksomheder arbejder under i Øjeblikket, afskaffer vi ikke ved Taler, men kun ved at samle os om den Handling, der kan vise Vejen frem til bedre Tider.

Jeg har haft Lejlighed til for det høje Ting at fremsætte Ministeriets Hensigter og Formaal i den Programtale, jeg holdt kort før Juleferien. Jeg beklager nu meget, at det ærede Medlem Hr. Stauning finder, at denne Programtale var ulden og indholdsløs. Det gør mig ondt, ganske særlig mig personlig, idet jeg mener at have gjort mig Umage for baade ærligt og redeligt, men ogsaa saa klart og tydeligt, som det var mig muligt, virkelig at udtrykke Regeringens Program. Jeg føler mig overbevist om, at det nytter mig ikke at gøre Forsøg paa at gentage den eller finde andre Ord, men at det er bedre at omsætte Talen i Handling, og jeg er da tilbøjelig til at tro, at det ærede Medlem Hr. Stauning, hvis han vil vise en lille Smule Taalmodighed, vil give mig Ret i, at denne Programtale var ikke helt blottet for Indhold. Det ærede Medlem skal da faa at se, at der ligger meget godt Indhold gemt i den Tale, som han altsaa i Øjeblikket ikke er i Stand til at forstaa.

Men det forekommer mig jo rigtignok, at Taalmodighed ikke er det ærede Medlems stærke Side. Det ærede Medlem sagde ganske vist, at han fornødtigvis vilde afvente Regeringens Forslag, men udtalte samtidig sin Forbavselse over, at de ikke allerede nu laa paa Tingets Bord. Men naar vi fra Regeringens Side, en af de sidste Dage før Rigsdagen tog Juleferie, maatte forbeholde os den fornødne Tid til at udarbejde Forslagene, saa er det dog en Selvfølge, at vi ikke har tænkt os, at disse Forslag kunde foreligge for Rigsdagen den første Dag, efter at Rigsdagen var traadt sammen igen, for saa havde dette Forbehold jo været ganske overflødig. Enhver, der har blot det mindste Kendskab til de Vilkaar, vort Erhvervsliv i Øjeblikket arbejder under — jeg skal slet

ikke komme ind paa Aarsagerne dertil —, vil vide, at en Nedbringelse af de offentlige Udgifter, hvorved der banes Vej for Lettelse af de alt for tunge Skattebyrder, der nu hviler paa Befolkningen, er noget, vi ikke længere kan diskutere og sige til hinanden: Der lover Du for meget. Det er simpelt hen en tvingende, en uundgaaelig Nødvendighed, og de, der er kendt med, hvad Befolkningen ikke blot ønsker, men kræver, vil vide, at det kommer vi til at bøje os for, hvad enten vi gør det gerne eller ugerne. Det er den Gerning, som Tiden kræver udført, og den kommer vi ikke udenom. Men naar den Opgave ligger for, er det jo givet, at det er Regeringens og Rigsdagens Pligt at løse den, for der er ingen andre, der kan løse den, og her, siger vi da fra Regeringens Side, ligger Lovgivningsmagtens første Forpligtelse og Ansvar i den Erhvervstilstand, der foreligger. Selv om det ikke er det eneste, der kan foretages fra Lovgivningsmagtens Side til Lindring af den kritiske Tilstand, vi befinder os i, nytter det jo ikke, at vi her taler i Øst og Vest om mange forskellige Ting, som ogsaa kan gøres, hvis vi glemmer det, der er vor første Opgave, og som først og fremmest ligger for. Derfor vil Regeringen, som det er udtalt i Programmet, først koncentrere alle sine Bestræbelser om dette ene, som vi har lovet Befolkningen at tage op til en saa hurtig Behandling og en saa hurtig Løsning som muligt.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Stauning, der jo talte spøgefuldt og muntert, som det er sagt her i Dag, om mange forskellige Ting, men som dog syntes at være forbavset over, at der endnu ikke laa Forslag paa Tingets Bord, at hvis det ærede Medlems egen Regering havde taget fat paa det, som det forekommer mig var dens selvfølgelige Pligt, efter at vi i Sommeren 1925 havde haft den eksemPELLøst hurtige Stigning af Kronen, hvis Ministeriet Stauning i sin Finanspolitik havde respekteret denne Parikrone eller gjort Forsøg paa at respektere den og for et Aar siden havde gennemført de Foranstaltninger, som vi nu først er naaet til at kunne forberede, tør jeg sige, at saa havde meget set anderledes ud her i Landet i dette Øjeblik. Men jeg haaber, at ærede Medlemmer her i Tinget vil forstaa, at naar den nuværende Regering finder alt i denne Henseende fuldstændig uforberedt, maa det dog tage i hvert Tilfælde nogen Tid at udarbejde de Forslag, der i saa Henseende paakræves. Det er en Selvfølge, at man i den Henseende først og fremmest vil have sin Opmærksomhed henvendt paa Finansloven, men vi ønsker ikke